Силвија Гинтер
Sylvia Guenther

ПЕТ ПЈЕСАМА

Превод са њемачког Стеван Тонтић

Они у висини

На пустињском вјетру лепршају дуге одоре
застиру једну тајну

једна рука скривено прелази
преко камења бременитог кажама

тад бог у сунчевој барци и хорус његов соко
излијећу из својих чахура у пирамидама

кроз прах распаднутих времена
до висова својих станишта

у храму краља међутим
бдијем ЈА
дух времена

Он

Горе на брду стоји
у обзиданом врту његова бијела кућа
агаве жуде за кишом
али је она у изгледу

далеко на океану
преко земље коју је човјек задобио
група зелено-црних острва
такође вулкан и
пијесак и сунце и
вјетрењаче у соли

нема више чекања на потрес
чак ни на људску љубав

а моја чежња тражи њега

еремита

Рандеву

Рандеву

без помрачујућих ријечи

балансира моје чуђење

из стања пометености

ослобађају ме

запитане руке

носе ме као на таласима

траже и бирају

Љетна љубавница

Љубавници са затвореним очима
расплићеш чврсте чворове косе
што пада на још топло тијело
за којим си жудио
тог далеког радосног љета

Пријатељу мој рекла је
приушти ми тишину ноћи
уз букве крај замка ту
сам код куће као код тебе
снијег ће пасти и прекрити све

По цичи зими дјеца праве
сњешка љубавницу поред њега
такву игру за сунце
кад букве се младим лишћем оките
топли ће ти вјетар о њој причати

Пекара

На каменом поплочаној улици
лебде пчеле на столу пред вратима
наслађују се преосталим мрвицама
па ме у радњу слиједе

лебде у стакленим витринама увећавају
зујање домаћица у лаким хаљинама
с корпама за колаче крај умјетно лакираних
на сунцу пржених постојаних ногу

тад она покривена допраши сред радње
ланеноцрна лоптаста без лица
прстима у рукавицама убод пчеле показује
пекарка нијемо чадору продаје

пчеле без удара крила све љетне жене
зауставиле су вријеме гледају
за црним рухом изван видика
зазује
        занијеме
                туђа им та слика